

DÉLMAGYARORSZÁG

AZ MSZMP SZEGED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Ugródeszka

A gyárban megüresedett az igazgatói szék. Az előző főnököt mindenki csak Vili bácsinak hívta. Népszerű volt és jól gazdálkodott. Igen, így egy személyben. Senkinek sem hagyott beleszólást a legapróbb döntésekbe sem. Burkoltan diktatórikus módszereivel a gyár sikert sikerre halmozott. Csak akkor vették észre, hogy hibázott is az öreg, amikor hatvannégy évesen elkészült. No, nem sokat irtak a rovására, de egy mulasztását sokat emlegettek: nem avatott be senkit a gazdálkodás kisebb-nagyobb fortélyaiiba, nem nevelte fel az utódját.

Csak most (?) tűnt fel: az öreg huszonnégy évig kínosan ügyelt arra, hogy olyan ember ne legyen a kapun belül, aki potenciálisan ellenfele lehet, akinek képzettsége, adottságai megvannak az igazgatói feladatot ellátásához. Gyorsan kiírták a pályázatot, hogy kívülről találjanak új, alkalmas vezetőt. Meglepetésre alig tízen vették fel a telefont, hogy a kiírástól érdeklődjenek. Még nagyobb meglepetésre csak három pályázó komplett anyaga érkezett meg a határidő lejártá előtt. Közülük az egyik, ötvenéves kora ellenére még nem jutott el a diploma megszerzéséig. Kettőn két-két diplomát is magukénak tudhattak: mérnök-közgazdászok voltak. Eddig más-más középüvállalatnál dolgoztak műszaki igazgatóhelyettesként. Még a magánéletükben is szinte hihetetlen volt a hasonlóság: egy-egy válás és két-két gyermek. Az áttelepüléshez mindketten lakást kértek volna. Az életrajzukban egyetlen apró (?) különbség volt: az egyik jelölt — nevezzük Károlynak — ötvenegy, Zoltán huszonkilenc éves.

Ebből keletkezett több órás vita a bíráló bizottságban. A Károly pártján állók szerint benne legalább kilenc évre megtalálná a gyár az egyszemélyi felelős vezetőt, míg Zoltán a megbízás első öt éves periódusa után valószínűleg továbbállna. Csak hogy — érvelt az egyik tábor — ahhoz, hogy valóban jó ugródeszka legyen ez a gyár Zoltán számára, nem elég megőriznie Vili bácsi örökségét, hanem új, eredményt növelő dolgokat kell produkálnia. Erre az ellenérv az volt, hogy aki kilenc év múlva megy csak nyugdíjba, még készülhet egy utolsó „nagy dobásra”. Végül kompromisszumos döntés született: legyen az igazgató az ötvenegy éves Károly, de a fiatal Zoltánnak ajánlják fel kettős számú leányvállalatuk vezetését.

A vezetők kiválasztásának több új formája van kialakulóban változó gazdaságunkban. A pályázati rendszer — ha nem is hibátlanul — már három-négy éve funkcionál. Sőt, biztató továbbfejlesztése, hogy egyre inkább nemcsak a legelső embereket keresik ezzel a módszerrel. Az új vállalatirányítási formák bevezetésével más testület választ a pályázók közül, a vállalati tanácsok minősítik és esetleg mentik fel a legfőbb operatív irányítót. Ezek a változások olyan emberek gondjává teszik a legalkalmasabb vezető kiválasztását, akik eddig csak elfogadták azt a főnököt, akit a minisztérium kinevezett.

Az utóbbi időszakban sok fiatal lett egy-egy termelőegység irányítója Szegeden és környékén is. (Fel-tűnő, hogy a mezőgazdaságban sokkal többen vannak, mint az iparban!) S még többen érzik azt, hogy ők is szeretnék már annyi tapasztalatot huszonnyolc-harminc éves korukra, hogy képesek legyenek — mondjuk — egy középüzem vezetésére. De kétségtelen: alig-alig lesz közöttük, aki máris nyugdíjig tartó munkahelyet keres. S a gyakori váltás a vezetésben visszafoghatja a gazdálkodó egység fejlődését is.

Érvelhetnénk azzal: a népgazdasági érdek azt kívánja, hogy a nagyvállalatok majdnem vezetői, minisztériumi íróasztalok várományosai jó, ha egy négy-öt száz fős egységhez tudják kipróbálni képességeiket. De erre joggal mondja egy ilyen gyár vállalati tanácsagja, hogy „ne tekintsenek bennünket gyakorló terepszatnának!” Mit nyerhet valójában a középüvállalat, ha huszonéves igazgató ül az irodájában? Remélhetőleg lendületes, fokozott munkabírásu és energikus vezető. Aki még néhány év távolságra van csak az egyetemi tanulmányoktól. Tehát a legkorszerűbb közgazdasági és/vagy műszaki ismereteknek birtokosa. Nyitottabb az új megoldások iránt, mint húsz évvel idősebb kollégáinak többsége. Döntéseit nem motiválják esetleges régebbi kudarcok.

Képzelnék el egy ideális állapotot! Az öt éves periódus felénél a fiatal igazgató bevallja, hogy eddigi eredményei, képességei alapján úgy érzi, nagyobb feladatoknak is meg tud felelni, ezért megpróbál magasabb beosztáshoz jutni két és fél év múlva. Ekkor meg jutna idő arra, hogy ne következzen be a „Vili bácsi-effektus”. Lenne idő — esetleg nem is egy — meg alacsonyabb beosztású szakember bevezetésére az igazgatói feladatokba, az irányítási tapasztalatok átadására. Ha két jelölt akad, akkor a vállalati tanács alapos ismeretek alapján igazán felelősen tud dönteni. S ha az eddigi igazgatónak nem sikerült a feljebb kerülés? Akkor egy kicsit nehezebb a vállalati tanács dolga, mert három jelölt közül kell választania. Igaz, ez az állapot az „ideális”. Ahhoz, hogy gyakorlattá válhasson, szemléletbeli dolgoknak is nagyot kell változniuk.

Zoltán nem fogadta el a leányvállalat vezetését.

Bóle István

„A Magyar Rádió Körzeti Stúdiója, Szeged”

Az építkezés jól halad — Adás 1987-ben

„A Magyar Rádió, mint megrendelő és a Csongrád Megyei Tanácsi Építőipari Vállalat, Hódmezővásárhely, mint kivitelező vállalati szerződést kötötték 1984. július 27-én szegedi rádióstúdió kivitelezési munkáinak elvégzésére 42 millió forint kivitelezési összeggel.”

Aki járt valaha a KISZ városi bizottsága régi épületében, a Tanácsköztársaság útján, nem ismerne rá a házra. Kívülről csak a palánk és a felhalmozott építési anyagok sejtetik valamelyest a belül folyó nagy munkát. A Magyar Rádió szegedi stúdiójának átadási határideje 1986. december 15.

Körülbelül harminc éve nem épült Magyarországon új vidéki rádióstúdió, ez lesz az első. Korszerű technikával szerelik fel a régi nagyteremben egy nagyobb, hangjatekok felvételére is alkalmas stúdiót alakítanak ki, mellette két kisebbet. A magasföldszintre kerülnek az irodák, szociális helyiségek, a földszinten lesz a klímagépház, a raktár a gépészet, a társalgó és a büfé. A tervek szerint a fölépcsőház szép műkörülatja érintetlenül megmarad.

A kemény tél hátráltatta a munkát, de már újra a tervek szerint haladhatnak, az építők megszüntették a lemaradást. A munkálatokban nyolc vállalat vesz részt alvállalkozóként. A Demász a színházhoz amúgy is szükséges útfelbontáskor — már befejezte a munkát, nemsokára „beköltözik” a Lignifer, a Pevdi és a Kőfaragó Vállalat. De lesz dolga még a Dégáznak, a Postának, a Szeklának, a Hűtőgépgyárnak és a Csőszerelő Vállalatnak is.

Nemrégiben Szegeden járt dr. Pásztor László, a Magyar Rádió főszerkesztője. Őt kérdeztem az építési, fejlesztési tervekről, lehetőségekről.

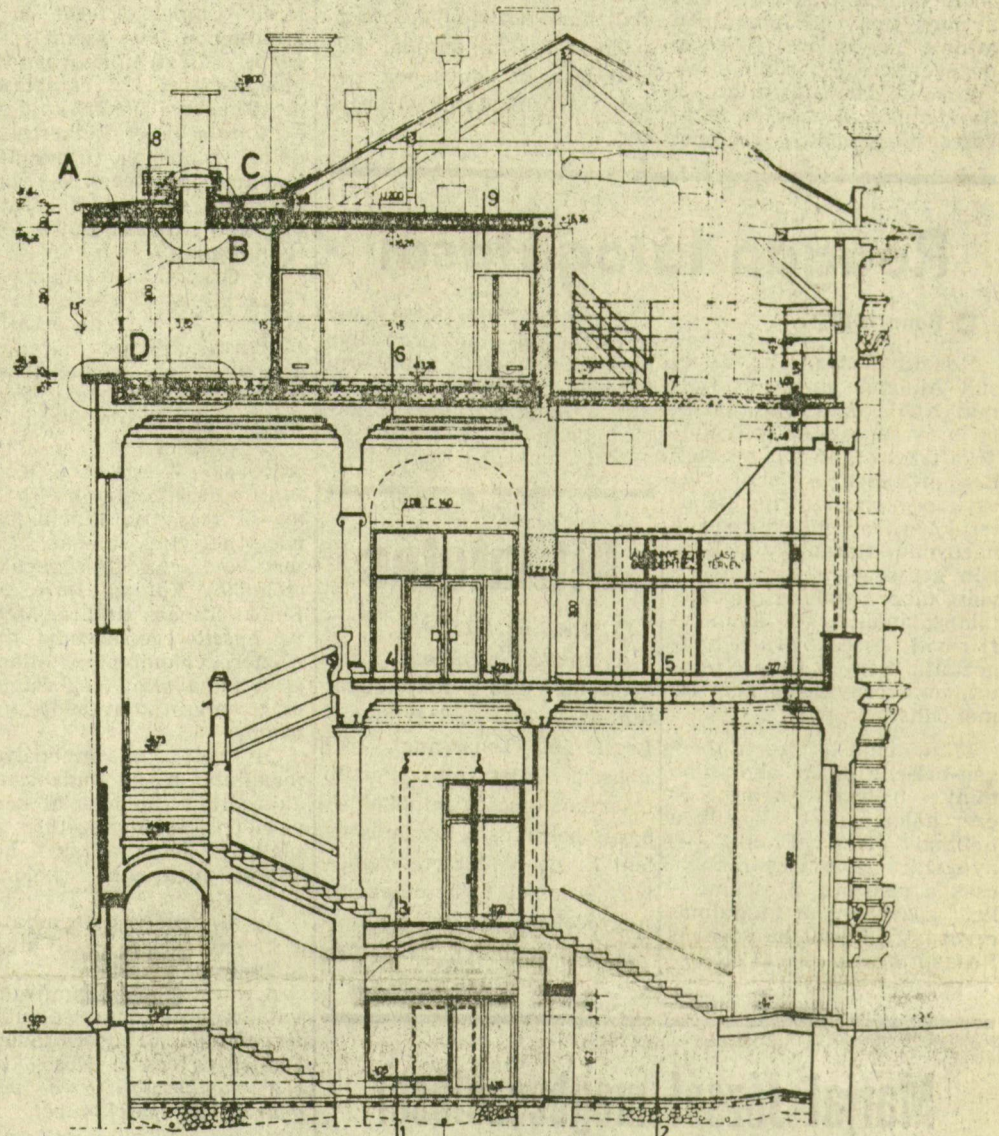
— A jövő útja a helyi (lokális) regionális — nevezhetjük bárhol, egyet jelent — rádiózás fejlesztése. Hogy tervezik ennek megvalósítását?

— Valóban, hatalmas a társadalmi igény a rádió eddigi műsorszórási rendszerének bővítésére. A fejlesztés irányát az szabja meg, hogy helyes szereposztás kialakításával sikerüljön olyan „góccokat” kiépítenünk, amelyek biztosítják a körzeti tájékoztatást. Terveink szerint az öt megyei jogú városban körzeti szerkesztőségeket hozunk létre — Győroét, Pécsét, Miskolcon már van, készül a szegedi is, és végül Debrecenbe is szeretnénk telepíteni. Emellett célunk, hogy folyamatosan induljon a városi rádiózás. A már meglévő szolnoki és nyiregyházi stúdió ilyen szerepet tölthet be.

— A regionális televíziózás indulása után derült fény például arra, hogy a műsorról ellátandó körzetek nem egyeznek meg az adók által besugárzott földrajzi területekkel. A rádiónak nem kell ilyen gondokkal szembenéznie?

— Dél-Magyarországon a központi adók vételi lehetőségei is rosszak. Ezért is, meg persze a körzeti szerkesztőség kedvéért is Szegedre kisadót telepítését határoztuk el, Gyula térségébe is építünk adótoronyt.

— A szegedi szerkesztőség „hatásköre” megegyezik majd a televízióval?

Az épülő stúdió metszete — a terveket a Délterv munkásai készítették

— Igen. Békés, Csongrád, Bács-Kiskun és Szolnok megye helyi értékeinek feltárása, lokális információkkal való kiszolgálása lesz a feladata. A debreceni stúdió munkába állásával — majdan — Szolnok megye helyzetéről újra döntünk.

— Mire lesz képes a szegedi rádió?

— Minden szóba jöhető helyhez modulációs összeköttetést tervezünk, például a művelődési házakhoz, a sportcsarnokhoz és persze a színházhoz. Itt tévéláncot is kiépítünk, hogy az élő színházi közvetítéseket a szerkesztőségéből is lehessen irányítani. Sztereoteknikával

szerezjük fel a rádióstúdiót, ez persze nem jelent azonnal sztereoadásokat, ahhoz országos fejlesztésre lesz szükség. Elképzelésünk szerint a nemzetiségi szekciót is áttelepítjük majd, mint a televízióval.

— Sokan úgy vélik, kis ország vagyunk ahhoz, hogy körzeti szinten kellene a hírközlésünket. Mi az Ön véleménye erről?

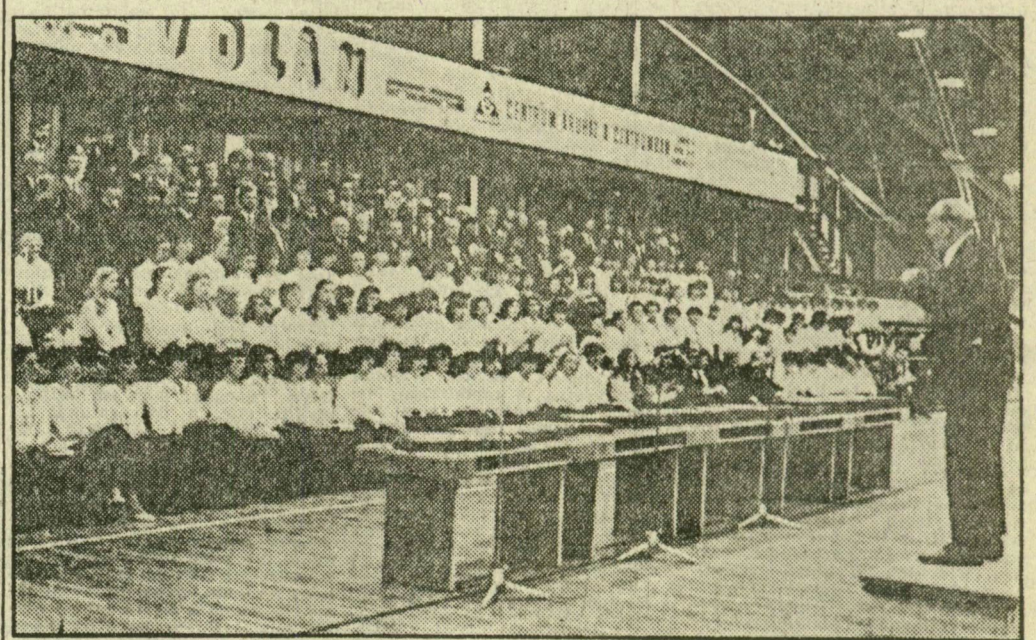
— Nagyon fontos szerepe van a regionális tájékoztatásban a helyi hírközlő intézményeknek. A sajtó már bevált a televízió is elindította ilyen jellegű szolgáltatását. A rádiónak is az az feladata: demokrati-

kus fórumává válni a helyi aktualitásoknak. A Kossuth rádió mindig bement, hogy a Rottenbiller utcai eltört víznymó cső milyen változásokat eredményez a buszközlekedésben, de ez vajmi kevésbé érdekli mondjuk Csolyospalós lakosságát. Azt sem mondhatjuk, hogy van tévé, legyen elég, hiszen vizualitása miatt élvezett elsőbbségével a rádió azonnalisága, gyorsasága tud versenyezni.

— Mikorra várhatjuk az első szegedi jelentkezést?

— Ha minden a terv szerint halad, 1987-ben „megszólal” az új stúdió.

Regős Éva

Hódolat a zenének

Szombaton Szegeden találkoztak Csongrád megye dalosai, kórusvezetői. Nagyszabású közös hangversennyel, este pedig meghitt, gyertyás szerenáddal köszöntötték a várost és lakóit, a II. szegedi daloló napon. (Írásunk az 5. oldalon.)